

У ВОГНІ ГАРТУВАВСЯ ХАРАКТЕР

Пише вам старий солдат Іван Степанович Голєв. Рука тремтить, перо погано пише, ниють рани, іноді й п'дводять пам'ять. Але переглядаю з онуками свій архів — нагороди, подяки, грамоти, привітальні листи, вісточки з дому, — і все виразніше виривають в уяві події, які стоять за цими реліквіями. Часто згадую і Червоноармійськ.

Наш 747-й стрілецький полк 172-ї Павлоградської Червонопрапорної, орденів Суворова стрілецької дивізії після визволення Дубна вів наступ на Червоноармійськ. Ворог чинив запеклий опір.

Ідучи в 1967 році поїздом у Броди на святкування 50-річчя встановлення Радянської влади на Україні, побачив знайому назву залізничної станції «Михайлівка» — і спли в пам'яті виснажливий бій, що тут відбувся у березні 1944 року. Наші гармати, незважаючи на шалений обстріл ворога, впевнено тіснили його танки. У рідколіссі зайнялося кілька підбитих машин.

Просуваючись у напрямі

Батькова, вступили в це село вдосвіта 18 березня. Біля млина передовий батальйон зіткнувся з контратакуючим противником. З'явилися фашистські літаки-винищувачі. Довелося витримати важкий бій, адже проти нас сунули десятки танків. Але радянські бійці, як завжди, були готові дати відсіч.

До Червоноармійська ми підійшли з півдня. І, звичайно, навіть не передбачав, що, зустрівши Перемогу й повертаючись на Батьківщину, знову пройду вулицями цього невеличкого напівзруйнованого міста.

Але все за порядком. Наприкінці війни, пролежавши

півроку в госпіталі, я повернувся у свій 747-й стрілецький. Через день була атака на прорив ворожих укріплень по ріці Нейсе. Ми рвалися до Берліна. І раптом наказ: повернути на Вітенберг, назустріч армії генерала Венка. Невдовзі радісна звістка: «Піднято переможне знамено над рейхстагом!» Після взяття Вітенберга на лівому березі Ельби зустрілися з американськими солдатами.

Після перемоги деякий час ще продовжували гарнізонну службу. І ось нам повідомляють, що будемо йти похідним порядком в СРСР по дорогах та місцях недавніх боїв.

З пісню, карбуючи крок, пройшли вулицями міст Бреслау, Кельце, Жешув. Не зогледілися, як наблизилася до кордону Радянського Союзу. Ось вона, рідна земля!

З розгорнутими знамена-

ми, під бравурний марш духового оркестру підійшли й до Червоноармійська. Просто біля мосту через річку Слонівку — нашвидку змайстрована трибуна, на ній — керівники району.

Попереду колони — командир дивізії, Герой Радянського Союзу, генерал-майор Анатолій Андрійович Краснов в усіх регаліях. Обабіч вулиці — жителі міста. Вони теж прийшли з хлібом-сіллю, з квітами. Хвилюючі хвилини, відчуття справжнього свята. Загартовані у боях, овіяні порохом битв ідуть суворими рядами солдати, шеренга за шеренгою, рота за ротою. Ідуть, наспівуючи: «Хороша страна Болгарія, а Россия лучше всех...».

І. ГОЛЄВ,
колишній командир гарматної обслуги полкової батареї, житель села Руський Брід Орловської області.

Прапор перемоги. - 1988. - 19 березня